

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Persvasio Qvarta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

Tertia,

Quarta,

Petrū āno clau
dij quarto Ro
mam venisse,

pulsore Christo, Iudæos assidue tumultuantes, e Roma
Claudius reppulisset. At Petrus nec ex illis erat, qui sic
tumultuabantur, nec is, quem Christus ex vrbe voluit eij
ci, imo contra potius, Euangelij docendi gratia, voluit in
vrbe commorari. Tertio, si Priscilla & Aquila discessi
ssent ex vrbe metu Claudij, non ideo protinus conficitur,
q̄ cæteri quicq̄ parem habuissent metum, & q̄ nullus om
nino Iudæus remansisset in vrbe. Quarto, vt donemus
Petrum inde cum cæteris fuisse pulsum, nihil tamē hæc ar
guta prohibet, quin Petrus ante potuit venisse Romam.
Quamobrem & aduersarius ineptissime colligit, inqui
ens. Quid restat igitur dicere, quam Petrum ad nonum
vsq̄ Claudij annum Romam non venisse. Neq̄ enim
oportet, vt si nono anno Petrus Romam non venisset,
neq̄ proinde potuit ante nonum illuc accessisse. Nos em̄
ante nonum, ipso videlicet anno Claudij quarto, non du
bitamus illum aduenisse Romam. Quam rem pluribus
illustrum autorum testimonijs, mox ostensuri sumus.
Sed ista iam sufficiunt,

PERSVASIO QVARTA.

PERGAMVS iam eo ordine ostendere, ne ad vige
simum quidem annum post Christi passionem, vel in cœ
lum ascensionem Petrum Romam venire potuisse. Qd̄
ex verbis discipuli, a suspicionē apud Galatas sese purgā
tis clarissimum est. Dicit enim in ea quam ad Galatas de
derat epistola, non a quopiam hominum, sed solo Christi
munere, euangelicum mysterium sibi contigisse. Et quod
dixerat, ne cuiquam videretur falsum, probat inquires post
miraculosam suam ad fidem Christi conversionem, nō in
Hierusalem ad Apostolos se declinasse, sed protinus Ara
biam abiisse, tādē iterato Damascum repetisse, & tum
tertio loco primum tribus reuolutis annis, Hierosolymam
videndi Petri gratia transmigrasse. Deniq̄ post quinde
cū dies postquam Petrum & Iacobum fratrem domini

vidisset, dicit q̄ iterum Hierosolimam reliquit, ac in par-
tes Syriæ, & Ciliciæ deuenit. Deinde assumpto Barna-
ba & Tito, post integros quatuordecim annos, rursus
Hierosolimam rediit, quo Euangelium, quod in gentibus
prædicauerat, cum his qui Apostolorum videbantur Co-
lumnæ cōferret, & iterum Petrum vna cum Iacobo, & Io-
anne illic reperit. Et sic certum est totis illis septemdecim
annis Hierosolymis, & in collimitaneis regionib⁹ Petrum
sele continuisse, nec vnquam Romam recessisse. Additis
enim quatuordecim annis, quibus Hierosolimam reuene-
rat, ad annos tres quibus proxime post conuersionē suam
visitauerat Hierosolimam, decem & septem anni proue-
niunt. Demū postquā Petrus aliquādiu citra Paulū mo-
raretur, Antiochiam veniens in eum incidit, quē ille acerri-
me illic obiurgauerat, & eidem in faciem restitit, eo q̄ nō
recte ambulasset ad veritatem euāgelij, & simulationi nō
modo ipse fuit obnoxius, sed ad hanc alios quoq; iam tum
pertraxerit. Dixi (inquit) Cephæ coram omnibus, si tu cū
Iudæis gentiliter viuis, & non iudaice, quomodo gētes
cogis iudaizare? Inter quam reprehensionē Petri, & prius-
nam eorum ab inuicē discessionem aliquid t̄pis certe inter-
uenerat. Ad hæc, post Christi ascensionem, non mox Pau-
lus Christum agnouit, nimirum qui dum Stephanus saxis
obrueretur, enecareturq; assistens, mortem ipsius in deli-
cijs habuerat. Dicitur enim Actorū septimo. Testes autē
deposuerunt vestimenta sua secus pedes adolescentis, qui
vocabatur Saulus. Et solusmet inferius ca. xxij. ad Christū
queribundus loquitur. Cum funderetur sanguis Stephani
testis tui, ego astabam, & consentiebam, & custodiebā ve-
stimenta interficientium illum. Vide quam hoc temp⁹ ab
ascensione Christi, ad vsq; obiurgationē Petri Antiochiæ
a Paulo factā facile viginti etiā annos superet, quib⁹ tamē
Petrum certū est Romæ nondum fieri potuisse, quamuis
nec postea vnq; illic fuerit. Verum dem⁹ hoc aduersarijs,
quod Petrus anno vigesimo Romam appulisset, iā ad tre-
decimū vsq; annū imperij Claudij ille aduentus progaret.

Quod si huc trahatur viginti quinque anni, quibus Roma-
 na moderatus est ecclesia, interim Vespasiani temporis ei-
 mors irrogaretur. Quod omnes omnium historicorum libri ut
 falsissimum auersantur. Producamus huc Romanorum im-
 peratorum tempora, quo res fiat euidentior. Lucas euange-
 lij sui cap. tertio, anno imperij Caesaris Tiberij quindecimo
 Christum dedit verbum dei predicare incepisse, qui tandem
 post tres annos, & aliquot menses predicationis suae mor-
 tem sustulit, anno eiusdem imperij decimo octauo vel ultra,
 Tiberio post passionem ipsius annis tribus imperante, post
 hunc Caius Galligula annis tribus, mensibus decem, & octo
 diebus imperans vita functus est. Claudius anno quatuor
 decimo imperij moritur. Nero totidem annos in imperio ex-
 plesse dicitur. Otho Syluius infra nonaginta quinque dies
 imperium alteri cessit. Aulus Vetellius octo mensibus im-
 perauit, post hunc Vespasianus decennio Romanis sese im-
 peratorem praestitit, sub quo Christiani pacifice Romam dege-
 rant, nullis ab eo vexati persecutionibus. Quae igitur ini-
 quitas in tam benignissimum principem hanc reuocare iniuriam, tamquam
 ille Petri interfecto aliquando fuerit.

Q V A R T A E C A L V M N I A E S V M M A

Actuum, vij.

Supputat aduersarius annos viginti, priusquam Petrus post
 Christi ascensionem Romam accedere potuit. Nam ut ait,
 aliquantum temporis intercessit ab ascensione christi, pri-
 usquam Paulus conuersus esset ad fidem, quum legitur ipse vel adu-
 lescent illorum seruasse vestimenta, qui Stephanum lapidabant.
 A conuersione vero mox concessit Arabiam, ubi non nihil
 moratus, damascum repetiit. Inde post annos tres accessit hiero-
 solymam, Petri videndi gratia, apud quem & mansit dies
 quindecim. Rursum ex hierosolyma reuersus, & per agratis
 regionibus Syriae, Cyliciaeque, post annos quatuordecim rediit
 hierosolymam, ubi negocium de legalibus praesente Petro
 tractabatur. Post haec, & non nihil temporis interuenit, an-
 teaquam Paulus Antiochia Petro in faciem restitit. Haec omnia tem-
 pora, si quis in vna summam colligat, conficietur annorum numerus.

circiter viginti. Quamobrem consequitur, vt ante vigeli-
mum annum Romam accedere non potuit.

RESPONSIO.

Respondemus primū, q̄ inter Pauli conuersionē, & tē-
pus illud, quo Paulus denuo Hierosolymā ascenderat,
quod nimirū erat quum super legaliū obseruatione cō-
ciliū agebatur, nō potuerūt anni plures, q̄ quatuordecim in-
teruenire. Quod nec Hieronim⁹ ipse negabit, mō cæteris Hieronymus
(quę ab eo nec semel asserta sunt) stare voluerit. Nā ipse Hie-
ronimus hæc tria fatef. Primū, q̄ vltimo Neronis anno Pe-
trus & Paulus Romæ necati sunt. Alterū. q̄ Petrus, prius q̄
ita pateref, annis viginti quinq; Romæ sedit. Tertiū, q̄ inter
ascensionē Christi & postremū Neronis, nō plures anni flu-
xerint q̄ xxxvij. Qui fiet igitur, vt vltra quatuordecim an-
nos a Pauli cōuersione conciliū ipsum destiterit, quum anni
xxv. quatuordecim adiuncti, plures annos conficiant quam
xxxvij. Quāobrem & posteriores illos quatuordecim annos,
quorū ad Galatas meminit Paulus, nemo velut a prioribus Galatas, ij,
omnino diuersos, supputare debet. Nō recte igitur anni illi
quatuordecim, quasi prorsus a tribus illis priorib⁹ diuersi nu-
merantur, sed illoꝝ supputatio mox a conuersione Pauli su-
mit exordiū. Nā inter Pauli cōuersionē, & conciliū illud ha-
bitū super legaliū obseruationē, quatuordecim anni dūtaxat
interuenerunt, vt mox palam ostensuri sumus. Neq; obstāt
nobis v̄ba Pauli ad Galatas, quum illic nō id agit Paulus, vt
annos vitæ supputet, sed vt ostendat se nihil ab hoibus didi-
cisse, qđ de Christo doceret cæteros, nec sibi vllam cū Apo-
stolis tantilli t̄pis fuisse cōsuetudinē, vt ab eis in euāgelio po-
tuisset erudiri. Confitef igit̄ ingenue Paulus, se bis conueni-
sse Petrum, semel, qñ non vltra quindecim dies apud eū mā-
sit, intra quod t̄pis spaciū, cōsummatam aliquā eruditionem
nequiuit assequi. Atq; iterum, qñ cū ipso cōtulit euāgelīū, Paulum bis Pe-
trū conuenisse,
qđ inter gentes quatuordecim annos ante prædicabat Qđ
& ideo fecit, vt Galatæ certū haberent, se non ab Apostolis
euāgelīū Christi didicisse, quū tot annos ipsum antea pub-

lice docuisset, Cōsequitur igitur, vt si firmū sit (quod oēs cō-
corditer asserūt) Petrū videlicet annis, xxv. Romæ sedisse,
q̄ ip̄m cōciliū p̄ legalib⁹ habitū, nō vltra quatuordecim an-
nos a cōuersiōe Pauli distare potuit, nisi forte quis dixerit,
vt supra memorauim⁹, q̄ Petrus postq̄ aliq̄ diu māssisset Ro-
mā, Hierosolymā eius cōciliij gratia reuersus fuisset, nimirū
vt in negotio tā arduo satisfaceret iudæis. Et qd̄ vetat illud
opinari, q̄n̄ nihil, aut in sacris, aut i prophanis literis, huic rei
palam cōtradicit, Sed & multo satius esset modū aliquē iue-
nire, quo tot autores, si fieri possit, inter se cōciliantur, q̄ sen-
tentias eorū temere cōdemnare, præsertim cū in hoc, oēs cō-
sentiant, non latini solū, verum etiā græci. q̄ Petrus haud du-
bie, Romanus aliq̄ diu fuisset Episcopus Perspicuum igitur
est, calumniam istā null⁹ roboris esse, quum omnino cadat,
siue dixerimus non esse recte supputatum, seu, si recte sup-
putatum sit, nihil tñ scripturis repugnare Petrum e Roma
Hierosolymā rediisse. Sed hæcenus vt calumnia reijciatur,
fatis opinor est dictum.

PERSVASIO QUINTA.

SVB hæc, neq̄ tunc t̄pis q̄n̄ Paulus Romanis scripse-
rat Petrū Romæ fuisse, hæc ipsa ep̄la ad Romanos porre-
cta argumēto est, quā quidē satis longo t̄pe ab Apostolo
nō fuisse descriptā cōstat. In qua ipse, vt Origenes memi-
nit, oibus nūeris absolutior fuerat, quā dū Corinthijs scri-
pserit, Et iccirco post vtrūq̄ ad Corinthios ep̄lam hāc scri-
ptā fuisse, cōtendit Origenes, Athanasius & o, & post pri-
mā q̄q̄ ad Tessalonicenses, attñ alterā ad Corinthios, nō
mox post eā q̄ prior est, exarauit Apostolus. Si quidē i ea
q̄ prior est, incestū quendā Corinthiorū ecclesiæ seniore-
m qui cū vxore patris rem habuerat, acriter taxat, & ex vni-
tate fidelīū emācipandū p̄cipit, huncq̄ spiritui maligno in-
ptatē tribuit, mō sp̄s in diē dñi Christi Iesu salu⁹ fieret. In
altera & o, postq̄ ille resipuit, ac admissum digna cōpuncti-
one, atq̄ p̄nitentia defleuit, rursum vnitati, mēbrorūq̄
Christi cōmunioni restitutus est. Actandē post missas ad